

ANA MOLDOVAN

TOT CE ERA DE SPUS...

Poeme în proză

Postfață de Artur Silvestri:

„Naturațea unui element de floră sălbatică“

CARPATHIA PRESS — 2008

CARPATHIA PRESS, 2008

str. Școala Herăstrău nr. 62, sector 1

București, România, cod 014146

Website: **www.carpathia-press.com**

E-mail: **carpathia.press@gmail.com**

Tel/fax: **004-021-317.01.14**

ISBN: **978-973-7609-40-3**

Colecția „Primul cuvânt” apare în cadrul unui program „ARP – Asociația Română pentru Patrimoniul” și conține exclusiv volume de debut ale scriitorilor români, indiferent de genul în care aceștia se exprimă; ea a fost inițiată în august 2007 de Artur Silvestri și va continua să apară sub îngrijirea acestuia, completându-se cu titluri noi publicate în urma unei selecții atente întreprinse în mod constant. Colecția publică anual cinci volume de debut alese dintre cele prezentate de autori sau alcătuite la cererea coordonatorului colecției.

Fotografiile care ilustrează acest volum aparțin autoarei.

Coperta și tehnoredactare: **Gabriela CHIRCEA**

Tipar: **S.C. EURO PRINT COMPANY S.R.L.**, Buzău, România

TOT CE ERA DE SPUS...

Și nu voiam și nici nu îndrăzneam să deschid ochii și cum îmi alergau bătăile inimii și cum alerga fiecare respirație și nu era aer să poată să astâmpere și cum dincolo de durere, rostogolire în trup și fără de gând ,,,,,,doar simțire adânc în ființă te mângâiam și te îmbrățișam și era mult freamăt amestecat, frământat, freamăt până la sărut, până la îmbrățișare, cu gândul, cu visul, cu sufletul; suflet, taci, nu taci suflet al nostru al dragului, întrepătrundere de simțuri de alunecare de amestecare de drag, draga găsim, regăsim, noi, fără a ști de unde începem; și nici nu e o întrebare...noi întreg...aromă, gust, respirație, inimile bătând de-odată aceeași bătaie, același de împlinit și împlinind mereu secunda, unda, culorile, privirea, simțuri toate de-a valma alergându-ne pe piele, în puls, fior până adânc de toate de tot unde e limpede, unde nici rostirea nu poate cuprinde, doar firea crescând decât fără de seamă cânt, necuvânt...împletire...cu foarte mare dor.

CORTURI VERZI

Și aluneci încet între mățăsurile acelea, prin corturi verde închis, luminate alene de două lumini triunghiulare și micile becuțe de la barul de lângă care, doar cu un prosop înfășurată peste sâni, cauți ghețurile pentru cocktailul acela de fructe voluptoase cu arome puternice amărui acrișoare și de unde doar amintirea că le-ai băut împreună cu el pe canapeaua din odaia de lângă dormitor pe care ați fost nebuni și dezlănțuiți; și încă alte nebunii te pândesc șăgalnic ca niște promisiuni de fugi nebune și câteva scrisori risipite pe podea în umbra serii de toamnă să îți alunge neodihna și colbul din cutele frunții de pe un drum ce nu se lasă împlânzit ca și nebunia mea care nu îți dă pace.

TĂCERE...

Oare e anotimpul deznădejdiei?

Lanul de grâu de-abia încolțit inundat de ape care duc tablouri
rupte din casele întâlnite în cale, frânturi de bărci pustii
înnoroiate sub lumina felinarelor.

Râurile crescute flămânde de istorie, priveam apa bulversată
de panica acvatică, pe cer doar tavane rupte de nori mes-
chini ne amenințau iar,

ici colo îngerii din plastic și sticlă verde...tu unde? cum?

e doar tăcere

simți vântul în urechi și după ceafă?

tu unde? cum?...

TÂRZIU ÎN NOAPTE

Când mintea pășește pe meleaguri de vis în lumina jucăușă a stelelor încerc să îți simt respirația deși nici nu mai știi mirosul tău...îmi place misterul nopților, este o altfel de lume se simte o vrajă, în această lume putem să fim oricine, oriunde, oricând, imaginația oamenilor nu are limite am învățat să joc și eu acel joc al imaginației, jocul cu mintea celuilalt, cu sufletul lui și am devenit o jucătoare bună intangibilă sufletește, inabordabilă, nepăsătoare, tu ai apărut când eu mă așteptam cel mai puțin, nu știi de ce nu am mai putut juca, eram doar Eu și Tu, ai descifrat labirintul sufletului meu și mi-a plăcut, ești departe de mine, te iubesc însă dintotdeauna, măcar de-aș ști ce vreau, măcar de-aș ști ce simt sunt doar gânduri zălude de noapte, mă îndepărtez de oameni, mă plictisesc și mă frământ, sunt doar gânduri zălude de noapte, îmi place să mă joc chiar și cu cuvintele, nu m-am jucat de mult timp tânjeam după acele clipe când îmi doream ceva în cazinoul acesta al gândurilor îmi doream să fiu o jucătoare dulce, atrăgătoare, mi-am adus apoi aminte de visul meu de Noi, de Eu și Tu, am privit apoi la stele sperând să văd încă o dată chipul tău strălucind.

MOV

Dintr-un colț al ființei mele se aud monotone marșuri ale fugii spre viață

În alt colț al neființei mele plutim pe o barcă dusă de vânturi pe oceanul mov al disperării, busole furate ne arată direcția falsă a stelei fecioare țintă călătoriiilor pripite. Mai sunt zile crude în care nu găsim limanul, portul ascuns de monotonia scrâșnetului de vele, marinarii nebuni dau foc la catarge

e farul – zic ei,

e foamea,

e setea – zic ei

e sarea

e iubirea icoanelor – ei zic,

sunt zile în care movul devine mov doar pentru că îl privesc în ochi. Sunt zile în care pictez cu furie și altele în care te iau în barca mea purtată în larg de vânturi mov.

Tu îți înmoi picioarele în apă, e un gen cunoscut de toate fecioarele din lume scăldate de lumina Lunii.

Dimineața ne trezim sub farul catarg în barca mea veche temeinic legată de gard.

JOC PARADOXAL

„...Știi, iubitele mă gândeam așa, ai cunoscut multe femei, pluralitatea lor îți apare ca într-o apoteoză de coadă de păun din care smulgi câte-o pană, un orgoliu bărbătesc, poate, dar îți plac și îndulcirile mătăsoase ale părului proaspăt spălat sau ale mirosului bun pe care feminitatea le aduce sufletului bărbătesc, viața nu te lasă indiferent, o scurtă aduimcare interioară, o dezmiardare sufletească de o clipă și poate viața te așteaptă undeva unde nu mai crezi să o întâlnești...este doar un joc paradoxal.“

ÎNTREBĂRI

Am ratat cafeaua de dimineață cu tine și mă gândesc: oare cine ești? cum ești? cum respiri acum? oare îți plac licuricii? ai ochii verzi? îți place Rembrandt? dar Stănescu? ai bicicletă? oare știi spaniola? cât o fi ora la tine când la mine e 7? când faci baie fierbinte, la ce visezi sub spuma călduță? vrei un cățel? doamne, câte întrebări ar mai fi...

CUVINTE FRUMOASE UITATE ÎNTR-UN SERTAR...

„Uite ce nedreptate, acum când mirajul întâlnirii noastre s-a îndepărtat vine plăcerea să te văd în poze...și ce bine arăți...cum aş bea cafea din buzele tale aşezată cu capul în poala ta, văd cerul, număr pescăruşii îmbătaţi de înălţimi nebănuite, îţi vreau ochii dar nu îi văd, pierduţi în labirintul altor iubiri, oare simţi mirosul mării? alge fumegânde din ruine scufundate, lupi tineri mă muşcă de mâna aceea pe care mi-o mângâi timid, căutând tâmpla obosită de vreme, de femeii uşoare, de vinul băut în altă viaţă prin gări care nu mai au trenuri, cu necunoscuţi care nu au umbră, călători prin vieţi paralele, întâlneşti la o amară cafea fugară sorbită între două suspine melancolice în seara unui soare meridional, roşu veneţian căzut în marea neagră în care îţi bălăceşti tălpile aşa cum eşti acum, cu ochii umbroşi mijijiţi un pic în soarele serii...”

ALTĂ POVESTE

Stau dezbrăcată în fața ferestrei deschise, senzația de totală libertate mă înfioră,
pielea mea netedă respiră aerul proaspăt dinspre livada cu pomi.
Lumina e blândă ca într-un tablou de Vermeer, lumina vine de dinăuntru,
pereții camerei se contractă și se dilată cu respirația mea,
e timpul să mă îmbrac,
lumina fuge sub haine, îmbrac o bluză verde, apoi vine parfumul, ezit între două sau trei sticluțe,
aleg o sticluță verde cu ulei de mentă și cicoare, nu simt mirosul dar îl știu adus de vânt,
mă uit la ceas din nou, el întârzie, mai aranjez o floare în vază, deschid un nasture la bluză...
Când suntem copii credem că timpul e infinit, când creștem – spargem clepsidrele ca să câștigăm timp,
Să mai avem o clipă, să mai respirăm o zi, să mai iubim un ceas,
cafeaua e pe foc, mirosul îl simt în nări,
El a venit, mulțumit de ceea ce vede spune scurt: Bună, iubita mea.

RUGURI

Ruguri cu fiecare respirație
Pale de foc pretutindeni
Ce se împletesc înlăuntru;
Și nu vin ploile, nu vin
să mă atingă cum mă atingeai tu;
Să învăț să curg, cum curg apele;
Să respir, precum respiram lângă tine.
Ruguri.

E AMINTIREA CLIPELOR

lubitule, să fie doar amintirea de vină? sau acel ceva care fără să vrei te face să simți că totul a fost frumos? sau era o simplă amăgire? Uneori adierile de vânt poartă peste mări șoapte spuse cuiva fără chip și nume, alteori câte un suspin înăbușit, în inima nopții poartă chiar visele, printre ierburi frumos mirositoare mă trezesc dimineța și aș vrea să prelungesc visul în realitate dar niciodată nu se poate, noaptea are darurile ei diafane și iluzorii deși lumina duioasă a lunii uneori mă doare căci nu există cineva pe care să-l pot vedea oglindindu-se în chipul ei perfect, numai stelele dau speranță, lumina unei stele singure nu ar călăuzi pașii împreună toate însă dau liniște sufletului există și strălucesc pentru mine și pentru sufletele asemănătoare și sufletele noastre sunt la fel...hai să cinăm împreună, o să vină noaptea cu daruri bune să ne țină de urât.

O ZI OBIȘNUITĂ DE TOAMNĂ

Afară este o tristețe de nedescris, totul este cenușiu, norii, cerul, pământul, acest lucru îmi displace și mă pune pe gânduri, există vremi ce tac și iar o iau razna, cine se poate gândi la pelerinajul vremilor care vor veni?...vor pleca se vor opri peregrinând printre pietre și vid ca raza de soare între apă și uscat...adeseori oamenii ne devin cunoscuți abia după ce nu mai sunt lângă noi, vedem sufletul lor deschis ca pe o foaie de hârtie citită de unii dar numai cei ce simt clipa pot să vadă sufletul. Important este să știm să trăim frumos și chiar dacă drumurile noastre nu se întâlnesc să știm că mergem pe cărările noastre paralele fără să ne ignorăm unii pe alții, cel mai îngrozitor lucru este apatia curgându-ți prin vine în locul sângelui de fapt fiecare dintre noi poartă înlăuntru lui o taină în care nu este firesc să pătrunzi nu de alta dar ai putea descoperi lucruri de care să-ți fie teamă, ori altceva, și atunci omul nu ar mai apare frumos decât pe dinafară, ca un măr din rotundul căruia se cade să muști numai dacă nu ai încotro...trăiri, iubiri, dureri, bucurii, oare poți să păstrezi albumul amintirilor cu tot ce ai simțit în viață? somnolența zilelor de toamnă își spune cuvântul, îmi este somn, îmi este dor, îmi este bine, mă simt fericită în singurătatea mea, sunt gânduri contradictorii câteodată pe care nu le deslușesc nici eu, inima îmi este tânără, sufletul curat, gândurile frumoase, gânduri multe...dar este toamnă afară melancolia își spune cuvântul, octombrie vine se plimbă pe stradă lăcrimând în frunze, sunt răvășită de gânduri, cuprinsă de nerăbdare cu speranța în brațe cu imagini ce mă însoțesc spre bine sau rău câteodată îmi este totuna, sunt singură cu gândurile mele.

Îmi vine să deschid larg geamurile să respir aerul toamnei să mă ghemuiesc într-un colț al simțirii mele pentru mine fiecare oră este altfel...oare omul are nevoie mult ca să fie fericit?

VENEZIA

Te-am zărit în Venezia, erai într-o gondolă înconjurat de saltimbanci care executau giumbușlucuri numai pentru tine; eu schimbam măști de mătase una câte una căutând dantela veche a amintirilor noastre, era o zi toridă de august în anul în care nu mă născusem, încă nu știai de existența mea dar totuși o intuiai, știai că voi veni pe lumina lunii, vino îți spuneam ne așteaptă gondola disperării noastre împodobită cu flamuri și perne de catifea verde moale și tu veneai râzând cu pașii grăbiți cu zâmbetul pe buze cu miros de pierzare și cum te doream atunci m-aș fi lăsat biciuită în fața ta numai să îți smulg o lacrimă...

GÂNDURI

Lumea de afară nu era decât un glas de ape dezlănțuite
dar ei doi tăceau unul lângă altul lipiți, orbi fără niciun gând,
fără trecut și fără viitor
fericirea fiind splendoarea unui vid perfect strălucirea ochilor
ei se învecina cu lacrimile
era o reacție necunoscută ei...era fericirea și totuși neliniștea
a tot ce simțea,
era o nebunie totul
era oare?
femeia cu privirea miraculoasă, o fluturare de păr, niște lacrimi
erau izolarea ei,
poate că așa trebuia să rămână...poate...renunțând la ea
în viață,
păstrând doar conturul și fluturarea unei apariții, treptat, treptat,
îndepărată în amintire era tinerețea ei care se îndepărta.

HIMERE...

Un gând gonește pe altul,
sunt clipe de singurătate pe care încercam să le alung,
aveam revelația unui univers care mă trimitea între uitare
și neuitare,
chiar, să mai ascult o dată discul acela cu muzică cubaneză
pașii mei nehotărâți căutau poteca eliberării, cea cu statui
albe și harpe de lut
la care zei ghemuiți în nemișcare priveau degetele albe de
nefolosire...
pe muchia gândurilor se scuturau broboade
sufletul picura într-o secundă cât toată viața netrăită,
irosită plină de cuvinte și necuvinte
rostite pe buzele arse de tăceri de respirații incomplete
cu atâtea necurajuri de povestit,
frământat de murmurul unor adevăruri de-abia acum price-
pute,
plăpânde la început, apoi din ce în ce mai clare,
crescând tumultuos într-o furioasă imensă cascadă care nu
are unde să se reverse...

VRAJA

Cerul strălucea de culorile aprinse ale apusului de soare. Priveliștea era de o frumusețe sălbatică și nepământească, nu prea am avut ocazia să văd ceva asemănător, eram doar noi doi pe malul oceanului, simțeam o undă de tristețe în mine, simțeam dureros de tare prezența lui, nici măcar nu-i puteam vorbi, era prea departe de mine și totuși foarte aproape, degaja o senzație obsedantă de bărbăție care mă tulbura fără să vreau, mi-a atins mâna, atingerea lui m-a tulburat foarte tare se auzeau în depărtare sunetele valurilor sparte de stânci, ecouri de muzică lentă, îmi doream să dansez îmi simțeam inima bătându-mi năvalnic, începea să se întunece nu mai distingeam figurile oamenilor din jurul nostru aveam impresia că dansez pe o insulă pustie unde eram doar eu și el, nu mai puteam să gândesc simțeam magia brațelor lui și bucuria de a-l simți aproape, nu m-am știut niciodată așa vulnerabilă, lacrimile îmi apăruseră la colțurile ochilor dar el nu trebuia să le observe, instinctiv mi-am întors capul și m-am ascuns la pieptul lui, dacă nu mă voi desprinde din brațele lui voi rămânea pentru totdeauna sub vrajă.

GÂNDURI...

Am o stare ciudată de netrăire,
mă uit pe geam e acolo un copac pe care îl știu dintotdeauna
am îmbătrânit împreună dar el e încă verde, așteaptă ploaia,
oare eu ce aștept?
ce vreau oare? mă uit cum vine vara din nou,
colind camerele casei căutând o ocupație,
să scriu?
să nu scriu?
cui?
la ce bun?
îmi zic nostalgic,
viața e afară,
pe plaje,
la mesele restaurantelor,
invidiez muzeele, sălile de concert, serile de vară
cu miresme îmbietoare, o băutură rece cu gust exotic,
apoi aud sunetele muzicii care mă face să mă gândesc la el
oare s-a bărbierit în dimineața asta? oare o să-mi aducă flori?,
oare a băut cafea, amară, rece, uitată pe bibliotecă?
mai sunt nume,
ce îți zice: Venezia,
Buenos Aires, Cuba, Ramirez, Callisto,
Florența, Durango, San Marino?
mai am o întrebare:
oare ce fac marinarii când le naufragiază barca?
pariez că nimeni nu are în cap ceva care să aducă a Durango,
Venezia,
Ramirez, Cuba, Callisto...
cum ești? mă mai ții minte?

RĂTĂCITOR PRECUM VALURILE OCEANULUI

sunt multe gânduri și multe trăiri depozitate în caiete,
nu vreau să trăiesc din amintiri dar realitatea ucide sublimul
trăirilor;
acum le mai citesc odată dar

s-a pierdut acea emoție în timp...

în seara asta, la Adriatica, este sărbătoare de lumini și eu
sunt acasă, singură, iar încep să mă lamentez, mă urăsc
uneori pt slăbiciunile mele
o să încerc să plec joi;

e normal să fiu așa? sau e doar o rătăcire de o seară?

Sufletul meu este rătăcitor precum valurile oceanului?

COEXISTENȚA...

Știi? poate sunt în două ființe care coexistă armonios...

La lumina zilei arăt ca o fată inocentă, uneori puțin stângace din cauza timidității, poate chiar puțin nesigură...dar totuși cu un rafinament ascuns de puțină cochetărie poate uneori provocatoare, poate...

Când se lasă seara...întunericul...erupe nestânjenită cea de-a doua ființă pasională, un clocot fierbinte de lavă, vulcanul firii mele adevărate...știi cum se numește?

Fericire se numește de aceea câteodată mă ostenesc să mă placi să fiu aceea pe care poate o căutai și cu cât voiam mai mult cu atât mi se părea că eram mai puțin, știu că fericirea este scurtă, dar sufletele noastre au modificat puțin din structura ei, am fost doar noi doi, lumea era a noastră și am plutit într-o fericire nesfârșită...știi? ciudate sunt unele lucruri...inima unei femei ca și mine nu se topește chiar dacă ai arunca-o în cuptoarele soarelui...

o lacrimă

însă îmi înmoaie inima știi? uneori privirea ta mă topea...stilul în care mă priveai...cum mă studiai...cum îmi studiai reacțiile, totul...cred că dacă ar exista raiul...nu s-ar asemui nici pe departe cu raiul construit de noi în clipele noastre de plutire...în dragoste...în pasiune...în plăcerea de a sta în brațele tale parcurs mintal poate chiar în vis întâlnirile noastre, istoria legăturii noastre, faptele care o alcătuiesc atât de minunate sunt gânduri despre noi -? sau despre...mai bine zis despre visurile noastre, despre dorurile noastre...

Oare suntem noi doi niște nefericiți?...Așa parcă spuneai azi și că încercam să ne amăgim noi doi...poate chiar dacă este așa, ne amăgim frumos. Și asta este de neuitat.

SĂ TRECI MAREA...

Iubitule...totul ne desparte pe tine și pe mine, distanța, oamenii, viața poate și destinul, dar...îți spun o poveste frumoasă...ți-aduci aminte? ca să-l cunoască pe Cezar, Cleopatra însoțită de un singur credincios a trecut marea cu barca, înfruntând-o...s-a lăsat înfășurată într-un sac ordinar și dusă pe umeri în palatul lui Cezar fără ca nimeni să își închipuie...că într-un țol purtat pe umeri regina Egiptului vine să-l vadă pe Cezar...

REALITATEA ESTE O METAFORĂ?

Nu mă tem...nici de zâmbetul tău...deci nu mă tem de nimic...cu zeci ani în urmă ți-aș fi spus tot dar sufletul meu și-a pierdut glasul copilăriei...

Aici se termină povestea...începe realitatea...dar oare realitatea este o metaforă?? sau este ceea ce simt eu aici în...colivia mea de aur...?

...Ascultă, iubite...

Când eram cu tine aveam o senzație ciudată...o nevoie sugestivă să plâng...să râd...să dorm...să dansez... TRĂIAM... ceea ce presimțeam exista...Viața nu era un efort...un mers lent spre îmbătrânire...cedări și resemnări...viața era un DELIR...tumult de soare,,,bucurie respirată...viitorul se clădea nebulos, nu pentru minte, ci numai pentru inimă, din bucuriile clipelor de față...nu știi dacă tu cunoști senzația asta...

,,,,,că nu ai aer de ajuns, că lupti cu tine însuți să ieși din tine să evadezi...știi este ciudat să te uiți la un necunoscut ca la o carte deschisă.

ÎNTREBARE

Oare îmi citești gândurile? De multe ori pe zi îmi fuge gândul la tine, erai în mintea mea exact cum credeam, ți-am scris trunchiat despre discuția cu părintele de la mănăstirea nouă și nu știam dacă te poate interesa așa ceva; să îți povestesc în detaliu cum s-a întâmplat dar mai târziu.

ȘI DACĂ ȘTIU...MI-E BINE

Clipe minunate se strecoară pe furiș în minte, mintea fuge în depărtare, undeva acolo la tine, dorul mă cuprinde nu-mi dă pace închid ochii și aștept sărutul fierbinte plin de pasiune dar nu vine...ești departe, iubitul...e dorul de tine, întrebările la care încerc să răspund singură nu sunt cugetări la un rezumat plin de concluzii ale clipei ci mai mult, îmi dau seama că sunt răspunsuri la felul cum mă dăruiesc ție și mie la clipele de fericire, sunt acele clipe pe care le dăruiesc cu plăcere, iubitul e doar începutul clipelor minunate mai avem multe să descoperim în noi în ceea ce privește acele câteva clipe de fericire sunt convinsă și conștientă că este ciudat șirul acestei pasiuni, ne răpim timpul real și ne dăruim clipe de vis.

DEPĂRTAREA

Noapte bună.

Trebuie să caut în niște cutii prăfuite
sunt simțiri vechi; am să îți scriu câteva rânduri mâine
dacă le găsesc.

Dar cum îți spun prietenii?

Cum să te strig să mă auzi?

Sunt dincolo de fereastra casei tale...depărtarea.

MULTE PLOI ȘIROIND...

Îmi doresc să trăiesc, să mă bucur de viață, chiar dacă uneori toți facem greșeli și aprecieri eronate dar am încă totul înaintea, frumusețe, tinerețe, înțelepciune, merg cu toate pânzele sus spre viață, bucurie, am să profit încă de energia mea, de faptul că sunt dorită, am căutat și un tip nostim și împreună cu el caut sublimul, minunea clipelor în doi, ne plimbăm, dansăm, trăim frumos, caut și nu doresc să ratez prietenii, aventuri, spontanul întâlnirilor neproiectate, reinventez sentimente cu gândurile durerii posibile încă netrăite, zâmbete triste, sălbatici de dorința mereu prigonită necercetată, neîndrăznită și...cum stăteam îmbrățișați în lumini ovale, vinuri, multe ploii șiroind, ne aranjăm ramurile ca să ne privim mai bine în ochi, ca să îți pot săruta umbra.

TERASA

Stau cu tine pe o terasă care dă spre Atlantic, seara soarele se culcă în mare, îmi este și teamă să mă bucur de valuri, de iubire, de soare, de viață, cerul e roșu, briza mișcă frunzele palmierilor și ale oleandrilor, căldura zilei ne îmbrățișează încă o clipă. Stăm în tăcere la o măsuță joasă pe care ni s-au adus băuturi reci cu gust exotic, ne ținem de mână îți simt pulsul regulat și liniștit, sincronizat de zgomotul valurilor care se sparg mai jos de stânci, din depărtare răzbesc sunete de muzică iar tu zâmbești, ți-ai adus aminte de o fostă iubită cu care ai dansat dansul ăsta, dar e deja noapte, nu mai bate vântul, nu se mai aud valurile.

Mai arunc o ultimă privire spre Atlantic, te văd epuizat pierdut între gânduri, plin de speranța zilei care vine, ne-am plimbat pe țărm, am simțit că trăiesc, dar ca și orice poveste frumoasă noaptea se termină repede.

E DOAR O ADIERE DE VÂNT ÎN NOAPTE...

„Nu îmi doresc nimic mai mult decât să fiu lângă tine, iubito...
să-ți simt mirosul să-ți mângâi pielea să te văd zâmbind și
tu știi asta

e nebunia zilei care mă lasă uneori să uit de tine de minunăția
ta dar asta pentru scurt timp“.

lubitule,

ce n-aș da să fiu în brațele tale să-ți văd surâsul pe față
,, ,acel surâs copilăresc de care mi-e dor...mi-ești drag,
dar tu știi asta, e mâna, e mângâierea, e gândul, amalga-
mul impresiilor plăcute, mirosul extazului, culoarea zâmbetu-
lului, eternitatea clipei...întind mâna și caut amintirea cu
ochii închiși, încerc să îți simt adierea, sunt visele nopții
care ne învăluiesc și totuși ne trebuie o mână care să ne
dea încredere, să ne alunge singurătatea...e tremurul luminii
în noapte, sunt acele perechi de îndrăgostiți care dau viață
acestei lumi...pe suprafața apei e liniștea valurilor și simt
sufletul:

e doar o adiere de vânt în noapte...

ÎNGERULUI MEU PĂZITOR

Cred că tu trăiești de ani de zile,
noapte de noapte alături de apropierea lui Dumnezeu, atât
de aproape
de acest mister tainic, nedescifrat, captat, sensibil ca forma
vântului în pânza corabiei cârmuită de un braț iscusit și sigur,
mintea cade în genunchi și se târăște înfricoșată, supusă
și oarbă,
cred că ai fost trimis în această lume de un înger,
pentru că eu simt acest lucru și știu că pentru aproape toată
lumea subconștientul este o absență miraculoasă ca și
Dumnezeu pentru că trebuie să ai conștiință pentru ca să
crezi și să simți că există Dumnezeu.

NATURALEȚEA UNUI ELEMENT DE FLORĂ SĂLBATICĂ

Puțin cunoscută din motivul unei reticențe obișnuite azi, când mulți din cei ce scriu se manifestă cu timiditate în fața mandarinilor clipei, creația Anei Moldovan (n. 1959) merită însă un tratament mai îngăduitor și chiar atitudini solidare ce încă nu sunt caracteristice vremii de azi. Căci deși producțiile sunt puține – fiindcă scrisul este rar și provenit din straturi aproape inaccesibile – „opera” există și arată o uimitoare unitate în stil și mitologii. Această omogenitate ar fi putut să fie efectul unei metode și, precum la alții, rezultatul unui calcul lucid care să orânduiască în etape distincte un material la rândul lui selecționat cu atenție, făcând astfel artă prin elaborație, construcție și „sistem”. Însă nimic din toate acestea în acest lirism bizar, memorabil câteodată prin stilul lui găfâit, unde gândurile se rostogolesc cu o repeziciune uneori insuportabilă ieșind cu o claritate genuină din adâncimi care abia de sunt înțelese de autoare și câteodată nici măcar nu sunt identificate. Este, deci, o literatură de o spontaneitate de dicteu, aparținând unei ființe ce scrie cu naturalețea unui element de floră sălbatică și care nici nu și-a impus „să facă literatură” fiindcă o asemenea opțiune ar fi prea puțin semnificativă decât este obiectivul dezvăluirilor sufletești, directe și esențiale care se includ de la sine în categoria depoziției șoptite și a gândului rostit în sonori de elegie. Atâta câtă e aici, poezia nu-i propriu-zis involuntară ci mai degrabă lipsită de scop în ordinea estetică având valoare atât cât ilustrează mișcările sufletești declarate fără fereală, emoția ce o conține rezultând din sensibilitatea ingenuă și, până la urmă, din indiferența uimitoare în fața ideii de compoziție. În această ordine a „naivului” intră deopotrivă dezorganizarea superficială (care însă exemplifică convulsivitatea unui suflet năvalnic ce s-ar înfățișa „baroc” dacă ar lua în seamă categoriile de creație) dar și disprețul pentru convenție prin aceea că însăși punctuația de gen specific încalcă regulile, fiind o traducere simultană a felului de a simți.

„Poemele în proză” ale Anei Moldovan, stranii, senzuale, de fapt fragmente dintr-un jurnal completat capricios, sunt o etapă din constituirea operei unei autoare care, cu cât va înainta în scrisul direct și emoțional, va putea ajunge la producții ce îi întăresc opera.

ARTUR SILVESTRI

Septembrie 2008

SUMAR

Tot ce era de spus...	3
Corturi verzi	4
Tăcere...	5
Târziu în noapte	6
Mov	7
Joc paradoxal	8
Întrebări	9
Cuvinte frumoase uitate într-un sertar...	10
Altă poveste	11
Ruguri	12
E amintirea clipelor	13
O zi obișnuită de toamnă	14
Venezia	15
Gânduri	16
Himere...	17
Vraja	18
Gânduri...	19
Rătăcitor precum valurile oceanului	20
Coexistența...	21
Să treci marea...	22
Realitatea este o metaforă?	23
Întrebare	24
Și dacă știu...mi-e bine	25
Depărtarea	26
Multe ploii șiroind...	27
Terasa	28
E doar o adiere de vânt în noapte...	29
Îngerului meu păzitor	30
Artur Silvestri: Naturaletăa unui element de floră sălbatică	31